LIBRIS

gama®

Cunoaşte-l pe...

Carol I al României

Prințul din Pădurea Neagră

În aceste vremuri a venit pe lume Karl Eitel Friedrich Zephyrinus Ludwig, Principe de Hohenzollern-Sigmaringen. S-a născut pe 20 aprilie 1839 în sudul Germaniei de astăzi, la Sigmaringen, capitala micului principat Hohenzollern, aproape de Munții Pădurea Neagră. De sute de ani, nobila lui familie era una dintre cele mai importante dinastii conducătoare ale Europei. Prin urmare, n-ar fi fost nimic ieșit din comun ca și tânărul Karl să aibă un destin asemănător.

Părinții lui, Karl Anton și prințesa Josephine, au avut șase copii. Fiul cel mare, Leopold, avea să devină peste ani tatăl unui alt rege al României, Ferdinand. Stephanie, a doua născută, a ajuns regina Portugaliei, după ce s-a căsătorit cu regele Pedro al V-lea. Alți doi frați, Anton și Friedrich, au ales cariera militară, iar Marie, mezina, s-a căsătorit cu prințul Leopold al Belgiei.

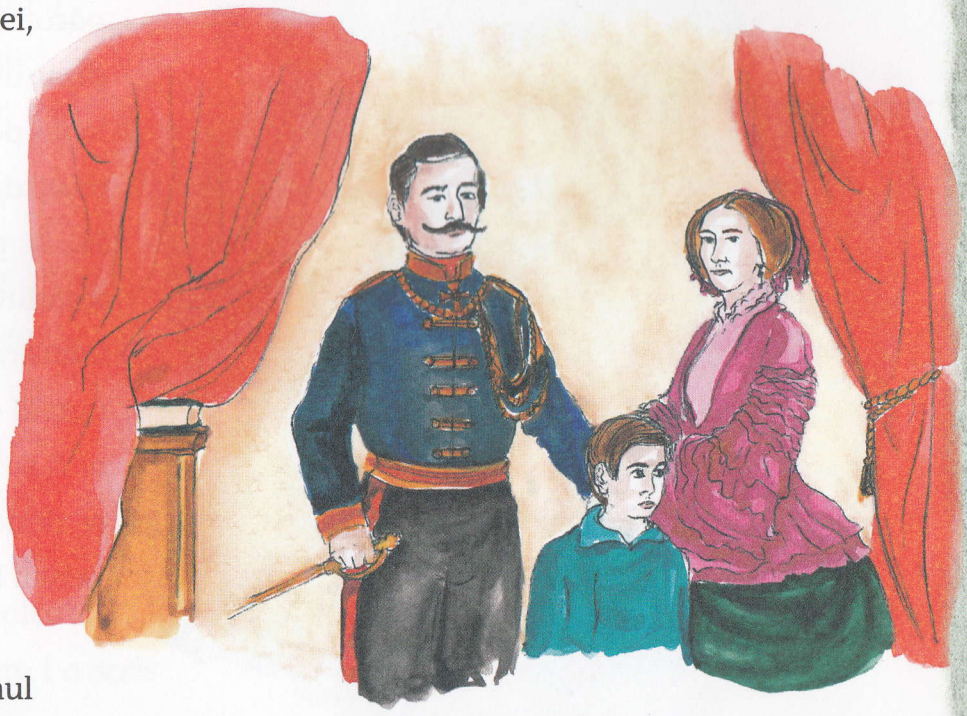

Așa cum cerea tradiția pe atunci, tânărul Karl a fost educat în școli militare, dar a studiat și literatura franceză și istoria la Universitatea din Bonn. Până în 1866, anul în care a ajuns pe tronul României, prințul căpătase deja rangul de ofițer.

LIBRIS

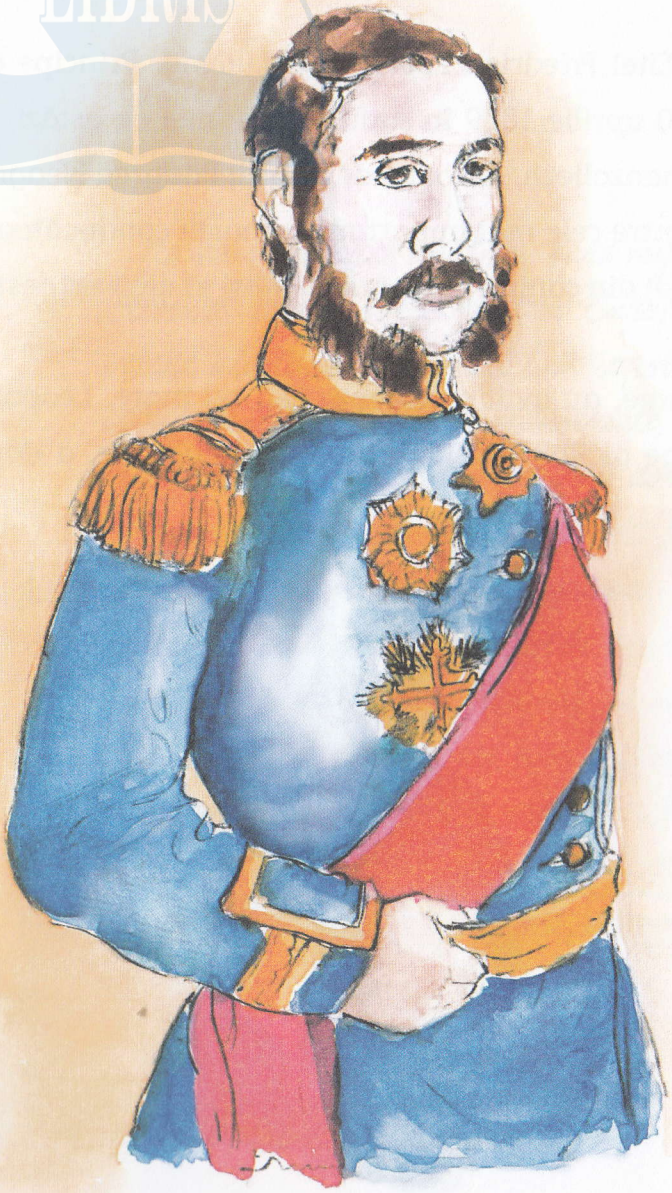

Alegerea românilor

Nu cu mult timp înainte, Moldova şi Ţara Românească deveniseră Principate Unite, pentru prima dată de la încercarea îndrăzneaţă a lui Mihai Viteazul, cu două secole şi jumătate mai devreme.

Alexandru Ioan Cuza a fost domnitorul care a unit cele două principate şi le-a transformat într-o singură ţară. Din păcate însă, domnia lui n-a durat decât şapte ani. Cuza îşi dorea să schimbe multe legi – pe unele a şi reuşit, dar asta i-a adus mulţi duşmani, nemulţumiţi că, din cauza lui, îşi pierd averile. Aşa că domnitorul a fost silit să abdice[1], iar în locul lui s-a decis aducerea unui domn străin, fiindcă numai aşa, credeau oamenii politici, ţara ar fi scăpat de luptele pentru putere care se dădeau de multă vreme între marile familii boiereşti.

[1] să renunţe la tron

Iniţial, domnia i-a fost oferită prinţului Filip de Flandra, fiul cel mic al regelui de atunci al Belgiei şi viitorul soţ al surorii lui Karl, dar acesta a refuzat. Nu fiindcă nu şi-ar fi dorit, ci fiindcă se temea să nu-l supere pe Napoleon al III-lea, împăratul de atunci al Franţei, care îl sprijinise pe Cuza. Atunci, politicienii români au trimis la Paris un emisar, care să ceară împăratului să numească un prinţ domnitor.

Napoleon al III-lea s-a văzut, aşadar, dinaintea unei dificile alegeri. Neştiind ce să facă, s-a sfătuit cu o veche prietenă, Hortense Cornu. Cei doi copilăriseră împreună, mama Hortensei fiind cameristă la curtea regilor Franţei, şi rămăseseră buni prieteni, fiindcă Napoleon îi preţuia inteligenţa deosebită. Madame Cornu i l-a sugerat pe Karl de Hohenzollern-Sigmaringen. Ea fusese colegă în adolescenţă cu Josephine, mama lui Karl, iar bunica prinţului era înrudită cu familia regală a Franţei, ceea ce-l făcea pe Karl nepotul lui Napoleon. Ideea a fost pe placul regelui, care i-a scris îndată lui Karl.